

Independència ja?! Primer, i en tot cas, assegurar els Drets humans dels Infants (i II)

written by Santiago Marimón | 2 de setembre de 2019

Després de l'article d'ahir, faig unes propostes concretes de com els ciutadans de Catalunya, que volem que s'apliquin els drets humans de tots els infants, podem i hauríem d'assolir que també s'apliquin per als fills infants dels qui avui estan a la presó pendents de sentència per la causa núm. 20907/2017 del Tribunal Suprem. Tampoc oblidem que hi ha polítics/ques autoexiliats/des per poder estar amb els fills. Aquest escrit no és més que una proposta d'una nova versió del "Volem decidir", del "Dret a decidir". Sols una voluntat de decidir com fer possible els drets dels infants fills de persones empresonades per motius o accions polítiques apreciades positivament per bona part de la ciutadania i evitar, perquè és possible evitar-ho, cap perjudici moral o psíquic a cap infant.

En el [document d'Innocenti](#), l'UNICEF fa unes explícites demandes a organitzacions no governamentals a implicar-se en la defensa i pràctica concreta dels drets humans dels infants. Una pràctica que ha de poder exercir voluntàriament tota persona sensible als drets dels infants, desitgi o no desitgi la independència de Catalunya o ni tan sols un canvi en la vinculació actual Catalunya versus Espanya. Simplement una persona que vulgui defensar activament els drets dels infants, reconeguts per les més altes instàncies internacionals, en allò que afecta les seves relacions amb els progenitors. Encara que no comparteixin les seves idees socials o polítiques. Avui són pares i mares concrets d'infants concrets, però hem d'establir un model que serveixi per a

situacions que es puguin repetir en el futur. Ara tenim urgència d'establir-ho.

Els instruments que plantejo per assolir-ho són de dues menes. Uns mitjans tècnics a desenvolupar i facilitar per grups d'universitaris (alumnes, professors i titulats en exercici professional) sota la supervisió d'òrgans deontològics d'alguns col·legis professionals (p. ex. enginyers i psicòlegs) i, en paral·lel, la solidaritat econòmica individual canalitzada via ONG. Instruments tècnics i de solidaritat supervisables per part del Síndic de Greuges, que està formalment definit com "el defensor dels infants i té la funció de garantir el respecte dels drets de la infància d'acord amb les lleis i la Convenció dels Drets de l'Infant". Cita que es refereix a la Convenció establerta per l'ONU, que és llei arreu del món. A Espanya, reitero, des del 5/1/1991. Crec és qui millor pot jugar el paper de "Comissionat per al dret del nen" que preveu el [document d'UNICEF/Innocenti](#) (vegeu-ho a l'Annex Observació general núm. 7, paràgraf 5).

1) Mitjans tècnics en i per a presos polítics en causes que afecten el futur de tota la ciutadania de Catalunya. Una vigilància electrònica *ad hoc*.

La recomanació núm. 15 de la "Resolución del Parlamento Europeo, de 5/10/2017, sobre condiciones y sistemas penitenciarios", va explicitar: El Parlamento Europeo "insiste en que debe ponerse en práctica una gestión eficiente a largo plazo de los sistemas penitenciarios que reduzca el número de reclusos recurriendo con mayor frecuencia a medidas punitivas no privativas de la libertad, como la prestación social sustitutoria o la vigilancia electrónica".

Avui l'electrònica disponible permet una vigilància i control absolut i precís d'on està, en cada moment, un presoner que sigui autoritzat a sortir de la presó, emprant uns mitjans i una reglamentació concreta *ad hoc*. Per exemple, mitjançant una polsera al turmell amb *software* de localització d'alta precisió i comunicació permanent a una central de control de

la Direcció General de presons de Catalunya i/o d'Espanya, més un altaveu petit però potent amb alarma si el portador surt dels espais on prèviament ha estat autoritzat a ser-hi en el temps previst. Aquesta polsera al turmell del condemnat hauria d'estar connectada a un altre mòbil que hauria de portar sempre una persona, familiar o amiga, que sigui a prop. Podria ser també un policia. Amb distància màxima entre els dos aparells (p. ex. 25 metres); si es supera aquesta distància, rep un avís o alarma la central de control i es disparen les alarmes, prou sonores, dels dos portadors dels dos aparells: la polsera i el mòbil. Alarmes prou sonores i verbals: "avisin a la policia!". Alarmes connectades a la central de control.

Les variants d'aquesta proposta són múltiples. El motiu de la proposta és exclusivament que un infant pugui estar amb el seu pare o mare condemnat per un delicte d'ordre polític el temps que vulguin i en les circumstàncies que sigui oportú per acomplir a criteris procedents d'instàncies internacionals especialitzades en la protecció dels infants. El model de relacions entre fills infants i pares condemnats per una acció política que hagi estat recolzada per un molt ampli sector de la ciutadania hauria de tenir la conformitat del Síndic de Greuges de Catalunya. La implantació d'un model de vigilància electrònica s'haurà de pactar amb instàncies responsables del sistema penitenciari i potser convindrà disposar de l'assessorament i/o mediació d'*Innocenti* o de persona(es) que faciliti o validi l'UNICEF. Un cop definida una humana relació entre presos per motius polítics i els seus infants, s'haurà d'aplicar-ne també una per la relació entre presos per motius polítics i els seus pares amb salut molt precària.

2) La solidaritat dels catalans per preservar els drets dels infants fills de presos per motius polítics.

Establir i mantenir un sistema de vigilància electrònica que doni prou garanties de seguretat per a les persones vigilades, els seus familiars i les institucions penitenciàries i que compleixi amb l'objectiu d'atendre els drets dels fills

infants, té uns costos, econòmics i en temps, de persones, que s'hauran d'assegurar. La via econòmica ha de ser la solidaritat assumida en un 100% per la ciutadania de Catalunya, sense menysprear la solidaritat que emani d'altres pobles del món. Amb donacions individuals canalitzant-ho mitjançant ONG o administracions properes (ajuntaments, consells comarcals) però sempre amb cada import aportat a una caixa de solidaritat específica vinculat a un DNI. Ha de ser una solidaritat individualitzada, no "comprada" per ningú i que a ningú en concret se li "degui" cap favor. El llistat d'aportadors amb els imports aportats hauria de ser estrictament reservat, però lliurant al Síndic de Greuges la llista nominal amb l'import individual aportat, a efectes de poder vetllar per assegurar que hi ha solidaritat; ni compra de favors, ni patrocini de mecenes. Per tant, limitant l'import de les aportacions, sempre individuals, i fent públics per comarques els imports totals aportats i el nombre total de persones aportadores. Una solidaritat exclusivament de persones sensibles als drets dels infants.

Fer possible un contacte i relació directa, també d'intimitat i fora de la presó entre pares presos i fills infants requereix també de temps de persones tant per facilitar la relació com per donar garanties al sistema penitenciari que no hi haurà fugida. Temps que si és d'empleat públic es tradueix en cost que s'haurà de finançar amb pressupostos públics. Però la solidaritat exercida aportant temps personal és sempre un acte lliure de qui la vol aportar i a qui li vol aportar.

A Catalunya hi ha prou positives experiències de bancs de temps voluntari. Són bancs d'intercanvi, però n'hi ha també bancs de solidaritat amb qui té una mancança. El més conegut és el Banc d'aliments que canalitza milers de tones d'aliments per als qui en necessiten per sobreviure. En el cas que ens ocupa podria ser un banc de temps voluntari però amb contracte escrit, signat i amb clàusules de penalització i garantia. Els signants serien les tres parts que hi intervindrien: el pres

polític, l'administració penitenciària i el voluntari. La persona voluntària assumiria funcions de vigilant que facilita, és a dir acompanya i vigila, la trobada física entre el /la presoner polític (o "polític presoner" segons la visió del voluntari) i els seus fills infants, en presència o no d'avis o altres persones. Signaria un contracte de prestació voluntària d'acompanyant de la persona presa amb les clàusules que es considerin necessàries: temps del servei, què pot fer i què no, on pot estar i on no, de quines eines de control disposa i com emprar-les, penalitzacions possibles si el presoner o l'acompanyant/vigilant voluntari no compleix el previst, relacions que pot permetre o no entre la persona presonera i tercers, etc. També penalitzacions si se li escapa el presoner amb el seu patrimoni com a garantia. També al voluntari acompanyant se li podria posar una polsera de control que seria igual o molt similar que la que estaria portant el presoner fora de la presó. Qui es posa a analitzar com establir-ho? Qui pot aportar rigor i credibilitat? Crec que a Catalunya n'hi ha.

Una altra mena de presó basada en els drets humans és possible i per quan hi ha infants afectats per ser fills de presos, tenim requeriments específics dels drets humans reconeguts internacionalment i amb els quals l'Estat espanyol hi està compromès des de fa 28 anys i no els compleix. Si no els vol aplicar, ni ens els deixa exercir, ens estarà dient que si volem viure, adults i infants, amb drets humans, hem de viure en un altre estat. Però primer cal intentar exercir-los, començant per definir i defensar com exercir-los.

ANNEX

[Annex](#)